

Arrest

nr. 44 095 van 28 mei 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 februari 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, komt op 7 augustus 2009 België binnen en dient samen met haar gezin een asielaanvraag in op 7 augustus 2009.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken (hit Eurodac) blijkt dat verzoekster op 27 december 2006 werd geregistreerd te Zweden.

De Belgische autoriteiten vragen op 21 oktober 2009 aan de Zweedse autoriteiten de overname van verzoekster en haar gezin op basis van artikel 16.1.e van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke

lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-II-Verordening).

Op 14 oktober 2009 dienen verzoekster en haar echtgenoot een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet). Zij voegt twee medische attesten toe inzake haar zoon A.A. van dokter V.H., een van 21 augustus 2009 en een ander van 25 augustus 2009. Ook wordt een medisch attest van een specialist bijgevoegd van 27 augustus 2009. Het medisch attest van dokter V.H. van 21 augustus 2008 vermeldt dat de zieke kan reizen en dat hij een lange reis kan verdragen met het vliegtuig.

Op 3 november 2009 gaat Zweden akkoord met de overname van verzoekster en haar gezin.

Op 25 november 2009 maakt de ambtenaar-geneesheer haar verslag inzake de beoordeling van de gezondheidsproblemen van A.A. over aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Haar conclusie is dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een uitwijzing naar Zweden.

Bij fax van 29 november 2009 leggen verzoekster en haar echtgenoot een nieuw medisch attest van dokter V.H. voor. Hierin wordt vermeld *“Hierdoor is het niet wenselijk dat patiëntje lange afstanden met bus, auto of trein reist.”*

Op 11 december 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 25 januari 2010 aan verzoekster ter kennis gebracht. Op 12 februari 2010 dienen verzoekster en haar echtgenoot beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 15 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit betreft de bestreden beslissing die wordt gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten S.E. (...)

geboren te F., op (in) (...)1986

van nationaliteit te zijn: Kosovo

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Zweden toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 16 (1) (e) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

Betrokkene diende op 7/8/2009 een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel. Uit een vergelijking van de vingerafdrukken via het Eurodac-systeem bleek dat betrokkene in december 2006 een asielaanvraag in Zweden had ingediend. Op grond hiervan werd op 22/10/2009 een verzoek tot terugname aan de Zweedse autoriteiten gericht. Op 3/11/2009 stemden de Zweedse autoriteiten in met ons verzoek, conform art 16 (1) (e) van Verordening 343/2003.

Tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken op 16/9/2009 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke reden zij asiel vroeg in België. Betrokkene stelde dat in België goeie dokters zijn, van belang gezien haar zoon ziek is. Zelf verklaart zij psychische problemen te hebben.

Betrokkene diende voor haar en haar gezin op 14/10/2009 een aanvraag machtiging op grond van medische motieven, conform art. 9ter van de vreemdelingenwet, in. Deze aanvraag stoelde op de hartafwijking van zoon A. Op 11/12/2009 werd deze aanvraag ongegrond verklaard gezien uit onderzoek van de ambtenaar-geneesheer bleek dat de medische zorgen in Zweden vergelijkbaar zijn met deze in België, een opvolging van de problematiek in Zweden perfect mogelijk is en hun zoon zonder problemen een lange reis kan ondernemen. Derhalve blijkt dat de aandoening geen reëel risico

inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling gezien deze beschikbaar is in Zweden. Deze beslissing werd op 25/1/2010 aan het betrokken gezin betekend.

Zweden ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het EVRM. Zweden is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door de dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Zweedse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. De betrokkene toont ook niet aan dat hij bij overdracht naar Zweden zal worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM. Op basis van bovenvermelde elementen wordt besloten dat de asielaanvraag van de betrokkene niet door de Belgische instanties wordt behandeld met toepassing van artikel 3(2) of artikel 15 van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Zweedse autoriteiten.”

Op 29 april 2010 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 42 586 de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 december 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Dat de beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens:

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in haar beslissing dd. 15 februari 2010 meldt dat A.A. (...) een lange reis kan verdragen en hij derhalve bij overdracht naar Zweden niet zal worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM;

Dat verzoekster evenwel bij schrijven van diens raadsman dd. 25 november 2009, derhalve voor de vermelde beslissing, aanvullend medisch document verstuurde, waaruit blijkt dat A. A. (...) geen lange afstanden kan reizen en er derhalve bijkomende, gewijzigde gegevens werden verstrekt: (stuk 2)

Dat betreffend schrijven inderdaad als volgt vermeldde:

“Ik heb de eer U mee te delen dat ik werd geraadpleegd door de Heer en Mevrouw A.A.(...) – S. E. (...), wonende te (...).

Cliënten dienen zich op 16 december 2009 bij Uw diensten aan te bieden, na Dublininterview, met verzoek tot terugname aan Zweden.

Het zoontje van cliënten, A.A. (...) lijdt evenwel aan tetralogie van Fallot, een hartafwijking, tengevolge waarvan behandeling wordt ondergaan, welke strikt dient te worden opgevolgd.

Er werd inmiddels aanvraag tot regularisatie op basis van medische redenen ingediend, waarop tot op heden nog geen antwoord werd bekomen.

Gelet op de ernstige ziekte van het zoontje van cliënten is het onmogelijk lange afstanden te overbruggen.

Dr. V.H. (...), behandelde arts, attesteert inderdaad als volgt:

“Patiënte heeft zware hartaandoening (tetralogie van Fallot) en ook reisziekte. Bij het overgeven verliest hij daardoor het bewustzijn. Hierdoor is het niet wenselijk dat patiënt lange afstanden reist.”

Cliënten verzoeken dan ook met aandrang toepassing te willen maken van de soevereiniteitsclausule van artikel 3 (2) van de Dublin II Verordening en de door cliënten in België ingediende asielaanvraag te willen verder zetten.

Ik dank U mij hier tevens van op de hoogte te willen stellen.

Huidig schrijven wordt U zowel per fax als per aangetekend schrijven overgemaakt.

In bijlage zend ik U tevens attest van Dr. H.(...) en kopij van de aanvraag tot regularisatie op basis van medische redenen." (stuk 2)

Dat Dienst Vreemdelingenzaken dan ook ten onrechte geen rekening houdt met het schrijven van de raadsman van A. A. (...) dd. 25 november 2009 en het bijgevoegde attest van de behandelende arts Dr. H. (...); Dat de beslissing dan ook gesteund is op onjuiste feitelijke gegevens, nu deze vermeldt dat de behandelende arts geen indicaties tot het afleggen van een lange reis zou weerhouden:

Dat de behandelende arts bovendien op 1 februari 2010 bevestigde dat de toestand van A. A. is verslechterd en hij niet in staat is te reizen met de wagen, vliegtuig of trein:

"Bij deze verklaar ik dat bovengenoemd patientje niet in staat is te reizen, noch met de wagen, vliegtuig of trein. Patiëntje heeft tetralogie van Fallot (congenitale hartafwijking).

Patientje wordt hiervoor opgevolgd door de cardiopediater Dr. G. en stelde het behoorlijk goed (zie verslag 21/08. Sinds enkele maanden echter is zijn toestand verslechterd in die mate dat A. regelmatig syncopes doet, vooral als hij in de auto/ trein zit wordt hij zeer snel reisziek, tengevolge hiervan begint hij te braken hetwelke hem stress bezorgt.

Tengevolge hiervan doet A. steeds een syncope (bewusteloosheid) met zeer trage recuperatie. Patientje werd voor verder onderzoek (inspanningstesten) doorverwezen naar de kindercardiologie in Leuven Gasthuisberg." (stuk 3-4-5)

Dat ook de directrice van de school, waar A. A.(...) naar toe gaat, de problematiek kent en zelfs schoolreizen niet konden worden meegemaakt, omwille van zijn hartproblematiek:

"Ik, E. C. (...) directeur van de Vrije Basisschool te Mol Sluis wil met dit schrijven mijn bezorgdheid uiten omtrent de familie A.(...).

Beide kinderen A.(...) en K.(...) gaan sinds 1 september naar onze school. Zij stellen het beiden goed, leren vlot hij (zowel vaardigheden als de Nederlandse taal) en maakten al heel wat vriendjes.

Papa liet mij verstaan dat de kans groot was dat de familie terug uit België moet vertrekken.

Hieromtrent wil ik U toch wel mijn bezorgdheid uiten.

De gezondheidstoestand van A., het middelste kind van de familie, baart ons zorgen. Het is een kleuter die met heel veel aandacht moet gevolgd worden op medisch vlak.

In het verleden heeft hij een hartoperatie ondergaan. Hij mag zich echt niet te zeer vermoeien (de ouders vroegen ons hij inschrijving in de school hier nauwlettend op toe te zien). Ook lange ritten (bv. naar het theater, op schoolreis...) mag/kan A. niet meemaken. Bij lange ritten zou hij om één of andere reden het bewustzijn verliezen met alle medische gevolgen vanden. Vandaar mijn bezorgdheid als deze mensen uit België moeten vertrekken en dus genoodzaakt zijn een lange reis te maken.

De angst dat er met A. iets zal gebeuren is hij de ouders zeer aanwezig. Rond Kerst hadden we een oudercontact (via de tolkencentrale Babel) en ook toen was het hoofdpunt van het gesprek de bezorgdheid omtrent de gezondheidstoestand en de kans dat er iets met A. zou gebeuren.

Gezien deze gezondheidsproblemen zou ik U willen verzoeken een transport van langere duur, waaronder ik dus ook het verlaten van ons land reken, zeker niet te ondernemen. Het zou de familie erg treffen, moest er iets met A. gebeuren Indien ze toch verplicht worden om deze lange reis te maken." (stuk 6)

Dat het dan ook geen betoog behoeft dat een lange afstandsreis een levensbedreigende situatie voor A. A.(...) inhoudt:

Dat de bestreden beslissing dan ook dient te worden vernietigd, nu zij gebaseerd is op onjuiste feitelijke gegevens;"

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat uit artikel 3, punt 2 van de Dublin-II-Verordening, geen verplichting kan worden afgeleid voor de Belgische Staat om een asielverzoek te behandelen indien overeenkomstig de bepalingen van de Dublin-II-Verordening een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van deze aanvraag. In de bestreden beslissing wordt bovendien duidelijk aangegeven waarom de Belgische autoriteiten geen gebruik wensen te maken van de door artikel 3, punt 2 van de Dublin-II-Verordening geboden mogelijkheid. Zo wordt duidelijk gemotiveerd dat de verblijfsaanvraag op grond van medische redenen reeds werd beoordeeld en ongegrond bevonden door de bevoegde instanties. De aandoening van de zoon impliceert geen risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht aan Zweden. Verzoeksters redenering gaat dan ook niet op wanneer zij meent dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd werd in het licht van de gezondheidsproblemen van de zoon. De beslissende overheid zette wel degelijk uiteen waarom de medische motieven onvoldoende waren om betrokkenen niet over te dragen aan Zweden. Wanneer verzoekende partij aanvoert dat de medische toestand van de zoon wel degelijk te ernstig is om aan Zweden te worden

overgedragen, wenst verweerder te repliceren dat het niet kennelijk onredelijk is van de Belgische overheid om dienaangaande te verwijzen naar de besluitvorming van 11 december 2009, die tot stand kwam na gedegen onderzoek door de daartoe gespecialiseerde instanties. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond, zeker niet nu verzoekster de motieven bekritiseert en aldus aantoonde de motieven die de beslissing onderbouwen te kennen.

In de mate waarin verzoekende partij het niet eens is met de besluitvorming van 11 december 2009 kan hij daartegen een beroep tot nietigverklaring indienen, eventueel kan hij een nieuwe verblijfsaanvraag indienen op grond van artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet. Verweerder wijst erop dat de Belgische overheid over een discretionaire bevoegdheid beschikt voor wat betreft de materiële motiveringsplicht. Verzoeksters kritiek kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3. In de repliekmemorie volhardt verzoekster in haar middel zoals uiteengezet in haar verzoekschrift.

3.4. Verzoekster voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster en haar echtgenoot dienden een asielaanvraag in, in het Belgische Rijk op 7 augustus 2009. Verweerder is verplicht om op grond van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, aan de hand van de criteria vastgesteld door de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening) na te gaan welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot reeds een asielaanvraag hadden ingediend in Zweden. Op grond hiervan richtte de Belgische Staat een overnameverzoek tot Zweden op grond van artikel 16, lid 1, sub e van de Dublin-II-Verordening.

Tijdens het Dublin interview verklaarde verzoekster volgens de bestreden beslissing dat *er in België goeie dokters zijn en dat van belang is gezien haar zoon ziek is. Zelf verklaart zij psychische problemen te hebben.*

Verzoekster verwijst naar een schrijven van 25 november 2009, uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de fax verzonden op 29 november 2009 wordt bedoeld. Verzoekster en haar gezin wijzen op de ziekte van hun zoon en op hun regularisatie procedure om medische redenen. Zij wijzen erop dat gelet op de ernstige ziekte van hun zoontje het onmogelijk is om lange afstanden te overbruggen. Zij voegen een attest van dr. V.H. bij waarin wordt gesteld *“Patiënte heeft zware hartaandoening (tetralogie van Fallot) en ook reisziekte, bij het overgeven verliest hij daardoor het bewustzijn. Hierdoor is het niet wenselijk dat patiëntje lange afstanden met bus, auto of trein reist”*. Verzoekster en haar gezin vroegen om deze redenen *“met aandrang toepassing te willen maken van de soevereiniteitsclausule van artikel 3(2) van de Dublin II Verordening en de door cliënten in België ingediende asielaanvraag te willen verder zetten”*.

In een schrijven van 10 februari 2010 dat werd gefaxt naar de Dienst Vreemdelingenzaken op een niet te bepalen datum, werd geciteerd uit een bijkomend medisch attest van 1 februari 2010 dat het volgende stelt:

“Bij deze verklaar ik dat bovengenoemd patientje niet in staat is te reizen, noch met de wagen, vliegtuig of trein. Patientje heeft tetralogie van Fallot (congenitale hartafwijking). Patientje wordt hiervoor opgevolgd door de cardiopediater Dr. G. (...) en stelde het behoorlijk goed (zie verslag 21/08). Sinds enkele maanden echter is zijn toestand verslechterd in die mate dat A. regelmatig syncopes doet, vooral als hij in de auto/trein zit wordt hij zeer snel reisziek, tengevolge hiervan begint hij te braken hetwelk hem stress bezorgt. Tengevolge hiervan doet A. steeds een syncope (bewusteloosheid) met zeer trage recuperatie. Patientje werd voor verder onderzoek (inspanningstesten) doorverwezen naar de kindercardiologie in Leuven Gasthuisberg).”

Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens. Verzoekster betwist niet dat Zweden in principe de verantwoordelijke lidstaat is voor haar asielaanvraag maar zij betoogt dat verweerder onterecht geen toepassing heeft gemaakt van de uitzonderingsclausule van artikel 3, § 2 van de Dublin-II-Verordening, doordat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met haar schrijven van 25 november 2009 (uit de stukken van het dossier blijkt dat de fax verzonden op 29 november 2009 wordt bedoeld) waarbij zij een medisch attest heeft bijgevoegd waaruit blijkt dat haar zoon A.A. geen lange afstanden kan reizen en met een attest van 1 februari 2010 waarin dokter V.H. uiteenzet dat A.A. niet in staat is te reizen noch met de wagen, het vliegtuig of de trein.

De bestreden beslissing motiveerde aangaande de medische problematiek van verzoeksters zoon het volgende:

“Betrokkene diende voor haar en haar gezin op 14/10/2009 een aanvraag machtiging op grond van medische motieven, conform art. 9ter van de vreemdelingenwet, in. Deze aanvraag stoelde op de hartafwijking van zoon A. Op 11/12/2009 werd deze aanvraag ongegrond verklaard gezien uit onderzoek van de ambtenaar-geneesheer bleek dat de medische zorgen in Zweden vergelijkbaar zijn met deze in België, een opvolging van de problematiek in Zweden perfect mogelijk is en hun zoon zonder problemen een lange reis kan ondernemen. Derhalve blijkt dat de aandoening geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling gezien deze beschikbaar is in Zweden. Deze beslissing werd op 25/1/2010 aan het betrokken gezin betekend.

(...) Op basis van bovenvermelde elementen wordt besloten dat de asielaanvraag van de betrokkene niet door de Belgische instanties wordt behandeld met toepassing van artikel 3(2) of artikel 15 van Verordening 343/2003.”

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

Verweerder heeft zich louter gebaseerd op de beslissing van 11 december 2009 voor de beoordeling van de medische problemen van verzoeksters zoon. Verweerder heeft hierbij het risico genomen dat deze beslissing kan worden vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uit de bestreden beslissing blijkt ook niet dat verweerder rekening heeft gehouden met de medische attesten van 29 november 2009 en het schrijven van 1 februari 2010 waarin opnieuw een medisch attest wordt geciteerd daar beide attesten expliciet vermelden dat verzoeksters zoon niet lang kan reizen terwijl de bestreden beslissing zich beperkt tot een verwijzing naar de beslissing van 11 december 2009 en stelt dat verzoeksters zoon zonder probleem kan reizen.

De Raad wijst op het arrest nr. 42 586 van 29 april 2010 waarbij de beslissing van 11 december 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd. Zo oordeelde de Raad in haar vernietigingsarrest dat:

“Hieruit blijkt dat in de bestreden beslissing enkel rekening werd gehouden met het medisch attest van 21 augustus 2009 en niet met het medisch attest van 29 november 2009. Dit laatste attest vermeldt immers uitdrukkelijk “Hierdoor is het niet wenselijk dat patiëntje lange afstanden met bus, auto of trein reist” terwijl in de bestreden beslissing wordt vermeld dat “Bovendien vermeldt de behandelende arts dat betrokkene zonder problemen kan reizen en zelfs een lange reis ondernemen.”

Daarenboven dateert het medisch attest van 1 februari 2010 van na de beslissing van 11 december 2009 zodat verweerder zich niet kon beperken tot een loutere verwijzing naar deze beslissing en dit medisch attest dat aangeeft dat de toestand van verzoeksters zoon is verslechterd in rekening diende te nemen.

De bestreden beslissing steunt bijgevolg niet op een correcte feitenvinding zodat de schending van de materiële motiveringsplicht kan worden aangenomen.

Het tweede middel is in die mate gegrond.

3.5. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 15 februari 2010 (bijlage 26quater) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN